

at sige, at udviklingen i Glostrup giver et realistisk billede af lovens virkning.

Fig. 1 viser stigningen af antallet af legale aborter, foretaget i afdelingen siden den åbenede i 1958 og til 1. januar 1973.

Antallet af indlagte patienter i afdelingens gynækologiske afsnit er steget fra 2.800 i 1959 til ca. 5.500 i 1972.

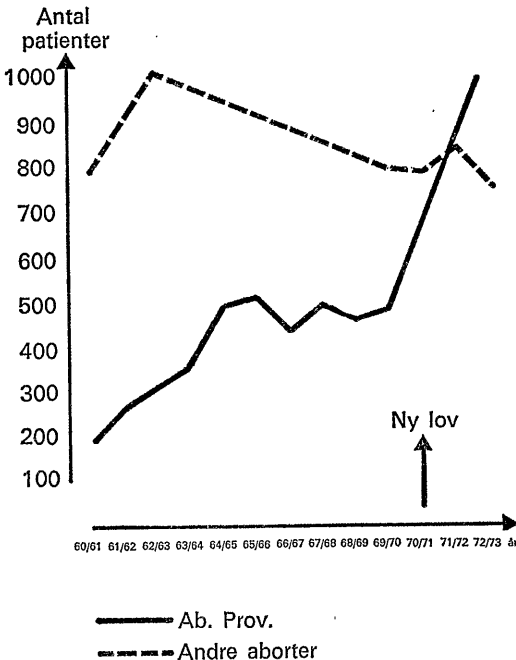

Fig. 1.

Antallet af kvinder, der indlægges til abortus provocatus (ab. prov.), stiger jævnt fra 1958-59 til 1969-70. I de første år foretoges 200-300 indgreb, men i det sidste år, inden loven vedtoges, var tallet steget til 481. Denne stigning i antallet af legale aborter skyldes dels en stigning i sygehusets befolkningsunderlag, dels en stadig mere liberal fortolkning af loven.

Af fig. 1 fremgår det videre, at antallet af legale aborter efter vedtagelse af den ny svangerskabslov i april 1970 er fordoblet på $2\frac{1}{2}$ -3 år, dvs., at antallet af legale aborter i dag udgør 20 pct. af patienterne, medens det før 1970 kun udgjorde 10 pct. af patienterne. Det bemærkelsesværdige ved denne stigning er, at den først og fremmest er betinget af, at de 38-årige i så høj grad har benyttet sig af deres ret til fri abort, så deres

antal i løbet af 3 år er steget fra 70-80 om året før den nye lov til nu at have passeret de 300.

At så stort et antal kvinder over 38 år har benyttet sig af deres ret til at få en hospitaliseret legal abort, må efter min mening først og fremmest skyldes, at de har fået denne ret. Eller med andre ord, disse kvinder har, efter at loven har givet dem ret til fri abort, fået et valg og en frihed, de ikke havde før. De behøver ikke at stille til undersøgelse i Mødrehjælpen for at søge om legal abort. De behøver ikke at overveje den illegale aborts muligheder, og de er ikke tvunget til at bøje sig for skæbnen og føde deres barn.

Ved samtale med flere hundrede af disse kvinder er man blevet overbevist om, at hovedmotivet til at søge svangerskabet afbrudt, er ønsket om at bevare levestandarden og slippe for yderligere belastning („vi synes, vi er blevet for gamle“ — „nu da de store børn er fra hånden, skulle vi til at have det rart“ — „min mand har det ikke så godt“ osv.).

At disse kvinder i så stor udstrækning øjensynligt får afbrudt svangerskabet af velfærdsgrunde, skal ikke bebrejdes dem, al den stund langt de fleste aborter i dette land og ud over hele verden netop udføres af disse grunde.

Samfundet har i løbet af de sidste hundrede år udviklet sig fra et agrarsamfund, hvor levealderen var kort og børne- og mødrødledeligheden høj, og hvor børn betragtedes som en „velsignelse“, til et industrisamfund, der i perioder var rystet af arbejdsløshed og kriser, hvor børnebegrensning og illegal abort var en nødvendighed for simpelt hen at overleve.

Det var udviklingen i industrisamfundet med dets sociale og økonomiske kriser, der for 30-40 år siden på afgørende vis var med til at ændre svangerskabslovgivningen med indførelse af de socialmedicinske indikationer. Vi er nu på vej ind i en ny verden, præget af den teknologiske revolution, af stigende forbrug, forurening og overbefolkning. I denne situation vil selv i et land som Danmark kun få i dag tale om „en guds velsignelse af børn“. To- eller etbarnsfamilien tegner sig som det normale, og man kan absolut ikke se bort fra, at mange i fremtiden slet ikke ønsker at få børn.

Den stigning, vi har set af „frie aborter“